

βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ Ἵπουργεῖον ἀναρμοδίως ἐδίδασκε καὶ τὸ πολὺ, πολὺ ὁ λογίας ἐν γνῶσει δὲν ἀπέδωκε πρᾶξιν ἀξιόποινον· δὲν ὑπῆρχον ἐπομένως τὰ στοιχεῖα τῆς συκοφαντίας.

Ἄλλὰ «τὸ μεγάλο ἴσχυρι τρώγει τὸ μικρό»! Ὁ ἐνάρετος καὶ γενναῖος ὑπαξιωματικὸς ὑποβιβάζεται εἰς στρατιώτην ἀπλοῦν! . . . Ζητεῖ νὰ παραιτηθῇ, ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς πατρίδος τοῦ κρατοῦσιν αὐτὸν εἰς τὰς τάξεις του.

ὑπὸ τὰς δυστυχεῖς ταύτας περιστάσεις εἶδομεν ἡμέραν τινά, — κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1877, — στρατιώτην ἱστάμενον ἐν τινι σκοπιᾷ τῶν ἐν Χαλκίδι εἰρκτῶν, χαιρετῶντα τινὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρων του, — ὃν ἄλλοτε, ἦτοι πρὶν ἢ τιμωρηθῇ ἕνεκα τῆς ἀρετῆς του, — εἶχε κατώτερον. Ἐκ τῆς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σκοποῦ ἐξωγραφισμένης λύπης, μελαγχολίας καὶ ἀηδίας τοῦ κόσμου λαβόντες τὴν περιέργειαν, ἠρωτήσαμεν τίς ἄρά γε νὰ ἦτο ὁ εὐσταλὴς ἐκεῖνος στρατιώτης! Τότε ἐμάθαμεν τὸ ζωντανὸν δρᾶμα τοῦ βίου του . . .

Αἱ χαρασσόμεναι αὐταὶ λέξεις ἅς χρησιμεύσωσιν ὡς ἀμυδρὰ ἱκανοποιήσεις του.

Ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος τοῦ Β'. Συντάγματος ἐκαλεῖτο Παναγιώτης Ἀγγελόγιαννος.

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἄν ἦσαι ταχὺς εἰς τὸ φαγητὸν καὶ βραδὺς εἰς τὸν δρόμον, τρῶγε διὰ τῶν ποδῶν σου καὶ τρέχε διὰ τοῦ στόματος.

*

Τόσον ἦτο φιλάργυρος ὁ Ἑρμῶν, ὥστε, ἰδὼν καθ' ὕπνιν ὅτι ἔκαμε δαπάνην, ἀπηγγονίσθη ἐκ τῆς λύπης του.

*

Ὁ φθόνος εἶνε κάκιστος. Ἐχει ὅμως καὶ τι καλόν· διότι τήκει τὰ ὅμματα καὶ τὴν καρδίαν τῶν φθονερῶν.

*

Ὁ ψάλλης Σιμούλας ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς γείτονάς του ψάλλων δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἐκτὸς ἐνός — τοῦ Ὠριγένους, ὅστις ὅμως ἦτο κωρὸς.